

vrba — zdi se mi — mi je tiho šepetala žalostno povest, ki jo tu sporočam.

„Dva dogodka sta se vršila v človeški zgodovini z mojo pomočjo: jeden najbolj sramoten in drugi najbolj žalosten, kar jih jaz vem in kar jih vé ves zemski rod. Na mojih vejah se je obesil apostol Kristusov, izdajalec Juda. To je najsramotnejši trenutek mojega bitja in žitja.

In s šibami, katere so narezali na meni, so bičali mojega Stvarnika in Gospoda. To je najžalostnejši dogodek mojega življenja. Zato sem pa odslej vedno otožna in sramotno se pripogibljem k tlom, ker sem jaz pripomogla Odrešeniku, da je toliko več trpel. To je vzrok moje večne žalosti, ali razumeš ?...“

Tako je šepetala vrba žalostinka in še tožnejše završala s svojimi listi. In jaz sem razumel njeno žalost in odšel zamišljen domov.

Božične počitnice.

Božične počitnice sicer niso tako dolge kakor velike počitnice ob koncu šolskega leta; vendar so ravno tako prijetne. Nekateri celo pravijo, da so še prijetniše, zato ker so sedaj tako lepi prazniki in ker se dobi toliko krasnih darov. In kako prijetno se je igrati pri gorki peči!

Dorček in Anica, jako pridna otroka imovitih starišev, sta že tako mislila. Že dolgo sta se naprej veselila božičnih praznikov in, ko so res prišli, sta bila vsa srečna. Jezušček jima je prinesel veliko prelepih daril: mnogokaj slastnega za mlada usta, pa tudi mikavnih igrač. Anica je dobila kar celo kuhinjo z vso potrebno posodo in opravo. Dorčku pa je prinesel bistrega konjička, glasno trobentico, krasno knjigo z zalimi podobami in pa zbirko raznih barvic, katerih si je bil že tako zelo zaželel.

Takoj sta se zjedinila v tem, da se bosta igrala skupno, jeden dan z Dorčkovimi igračami, drugi dan pa z Aničino kuhinjo.

Na dan nedolžnih otročičev je bila kuhinja na vrsti. Vsa sta zaverovana v premenitno delo. Posla je čez glavo. Povabljena je mala „punčika“, ki že obhaja petič svoj god; treba ji je napraviti gostijo, speči potičico in dobro pogačico. . . Dorček je pri tehtnici ter prodaja onih dobrih rečij, ki so ob takih veselih prilikah za poboljšek: rozin, rožičev, mandeljnov, orehovitih jedrc, sladkorja itd. Anica pa mora ukreniti vse potrebno, da bode povabljenka zadovoljna in da njena kuhinja že takoj v začetku ne pride ob dobro ime.

Vsa v delo zamaknjena nista opazila, ko je prišla v sobo ubožna deklica, slabo oblečena in vsa prepadena. Dorček se je skoro ustraši in vsklikne: „Kaj pa ti iščeš tukaj?“ — „Ljuba otroka!“ začne prositi ubožica, „dovolita, da se smem tukaj nekoliko pogreti, vsa se tresem mraza. In tako zelo sem lačna!“ — Anica se ji začudi: „Si-li že vse pojedla, kar ti je bil prinesel Jezušček?“ — „Oh, meni ni ničesar prinesel“, odgovori žalostno.

Sedaj se začne uboga trpinka smiliti dobrima otrokoma. Hitro pozabita imenitne „povabljenke“ in napravita „gostijo“ lačni ubožici. Natreseta ji v predpasnik rozin, mandeljnov, bonbončkov in še drugih sladkih drobnjav; poleg tega pa se že posvetujeta, kako bi ubožici poskrbela še za gorko obleko. Kar stopi mati v izbo. Blaga otroka hitita pripovedovati drug pred drugim, kaj sta nameravala, pa kako se jima je nagloma razdril prvotni načrt, ko je prišla ona-le uboga in tako zelo lačna deklica. Mati ju pohvali, češ, da sta sicer dobro mislila, a nerodno izvêdla, zakaj lačen želodček se ne nasiti s takimi drobnimi sladkarijami, ki so le bolj za igračo. Zato reče ubožni deklici, naj gre ž njo v kuhinjo. Tu ji natoči posodico sladkega mleka in odreže precejšen kos domačega kruha. Hvaležno poljubi deklica roko dobrotni gospej in s solznimi očmi povžije ponujeni dar. Gospa jo izprašuje, kaj je vzrok toliki bēdi. Se večje in gostejše

solze ji prihitijo v oči in jokaje pripoveduje revica, da ima bolno mater, da oče ne morejo ničesar zaslužiti, in kako zelo so revni.

Takoj sklne plemenita gospa izdatno podpirati tako zapuščeno družino. Anica in Dorček ji pa že kar

precej prvi dan vrlo pomagata. Le čudno se jima zdi, da jima je sedaj tako veselo srce, še skoro bolj sta sedaj vesela, ko darujeta, kakor poprej, ko sta prejemale darila. Prav kuhinja-igrača jima je bila prva šola, kako ljubi Bog z najlepšim veseljem poplačuje dari,

katere darujemo ubožcem. A modra mati jima je pa še pristavila, da pravo veselje nas čaka za dobra dela še le po smrti. Upamo, da bode Anica tako plemenitega srca tudi potlej, ko bode gospodinja pravega ognjišča, in da bode Dorček tudi takrat rad dajal, ko bo res zapisaval v trgovsko knjigo velike račune, in ne bo nosil peresa samo za ušesom kakor — za parado sedaj!

Zimski spomini.

(Nabral Angelar Zdénčan.)

I.

Ze od nekdanj sem imel posebno veselje s tiči. Kako sem si želel, da bi kdaj imel v svoji lasti kacega črnega kosa z rumenim kljunom in rumenimi nogami, ki naj bi pel sam sebi v bodrilo:

„Pleši, pleši, črni kos!“ —

— Kak bom plesal, ko sem bos. —

Pa ni šlo tako hitro; moje goreče želje in domišljije so ostale le želje. Sevé, poprej je bilo treba tudi še marsikaj preskrbeti, predno se vzame taka živalica pod streho. Treba je bilo dobiti kletko.

Sam je nisem znal narediti, pa pri sosedovih je tudi nisem mogel dobiti na posodo, ker so sami imeli grlico. Treba je bilo torej misliti, kako bi svojo vendarle dobil. Po dolgih prošnjah mi je starejši brat obljubil narediti jo, ako mu prinesem hudolesovih šibic. To pa že, sem si mislil in hitro narezal hudolesovih, ravnih šibic: te so najmočnejše za kletko.

Nekega deževnega popoldneva jeseni pa se spravi brat na delo, in jaz sem mu pomagal, kakor sem vedel in znal, saj se je delala hiša za mojega prihodnjega gosta.

Drugi dan je bila kletka že izgotovljena.

O kako krasna je bila, ali vsaj meni se je taka dozdevala. Ne bil bi je dal niti za očetovo hišo, ker v hiši smo bivali vsi: stariši, brat in sestre, ta je bila